

Első fejezet

Tisztogató

Az éjszakák voltak a legrosszabbak.

Trig Longo már az apja halála előtt is rettegett a takarodót követő hosszú óráktól, az árnyékoktól, a hangoktól és az azok közötti, gyötrően rendszertelen csendektől. Éjszakáról éjszakára mozdulatlanul hevert a priccsén, és a vízcseppekkel teli duracél mennyezetet bámulva próbált elaludni, vagy legalább pihenni egy kicsit. Néha már-már sikerült elszundítania, ellebegnie a súlytalanság megnyugtató érzésén, amikor hirtelen felriadt – a szíve hevesen vert, a torka azonnal összeszorult, az izmai pattanásig feszültek – egy-egy rémálmoktól gyötört elítélt kiáltására vagy sikolyára.

A Tisztogató nevezetű birodalmi börtönhajón sosem volt hiány rémálmokból.

Trignek fogalma sem volt, hogy a Tisztogató jelenleg hány foglyot szállít. Úgy becsülte, hogy legalább ötszázat, embereket és idegen lényeket egyaránt, akiket a Galaxis különféle zugaiból kapartak össze, pontosan úgy, ahogyan nyolc standard héttel korábban őt és a családját. A foglyokért induló kompok olykor majdnem üresen tértek vissza, máskor a gépeket zsúfolásig megtöltötték az izgatottan zagyváló idegen teremtmények, a legkülönbélebb fajokhoz tartozó, állítólagos lázadószimpatizánsok. A foglyok között akadtak még közönséges tolvajok, rablók és bérgyilkosok, valamint szociopáták

is, akikhez hasonlót ő még sosem látott, továbbá vékony szájú lények, amelyek furcsa nyelveken kommunikáltak, csupán cserregéseknek és sziszegéseknek hallotta a szavaikat.

Mindezek felül úgy tűnt, valamennyi fegyenc titokzatos vágyakat dédelget magában. Szinte mindenkit bosszúvágy fűtött, és sokak múltjában akadtak szégyenletes titkok, de még homályos körülmények között lezajlott vérbosszúk is. Óvatosnak lenni egyre nehezebb lett. Azzal párhuzamosan, hogy a hajó mind jobban megtelt, Trig úgy érezte, hogy nem ártana, ha hátul is lenne szeme. Két héttel korábban az étkezőben észrevett egy idegen lényt, egy magas, vékony testalkatú alakot, aki folyamatosan figyelte őt a tarkójából kidülledő, véreres szemével. A vörös szemű teremtmény mintha minden nappal egy kicsit közelebb ült volna hozzá – aztán egyszer csak minden előjel és magyarázat nélkül eltűnt.

Ám a rémálmaiban továbbra is gyakran felbukkant.

Trig halkán sóhajtva fél könyökre emelkedett, és a rácson át kinézett a folyosóra. A börtönrészleg szintjein éjszákára a minimumra csökkentették az energiaellátást, a hosszú járatokban örökös félhomály uralkodott. A szemközti cellában lakó rodiaiak már elaludtak, vagy legalábbis úgy tettek, mintha aludnának. Trig rákényszerítette magát, hogy felüljön. Igyekezett lelassítani szapora légzését, és a fülét hegyezve figyelte a fegyencek nyögéseinek, horkolásának és halk mormolásának távoli visszhangjait. Időről időre elhúzott előtte egy-egy egérdroid vagy a hajó ócska karbantartó-takarító gépeinek egyike, amely vagy előre programozott útját járta be, vagy valamilyen rendkívüli küldetést teljesített.

És persze a háttérben mindvégig jelen volt az az éppén csak hallható, de egy pillanatra sem szünetelő morajlás, a végtelen űrben száguldó börtönhajó turbináinak zúgása.

Jóllehet Trig már két standard hónapja élt a Tisztogatón, nem tudta megszokni ezt a hangot, azt, ahogy rezgésbe hozta a hajó minden egyes elemét. A finom, de jól érzékelhető rezgések felszáguldottak a lábán, és megrázták a csontjait, de

még az idegszálaikat is. A zúgás és a vibráció elől nem szökhettek meg, hallotta és érzékelte életének minden pillanatában, és ugyanolyan jól ismerte, mint a saját szívverését.

A priccsén kuporogva visszagondolt arra, mikor alig két héttel korábban a gyengélkedőben ült. Tisztán hallotta, hogy az apja vesz még egy utolsó, reszkető lélegzetet, amit már csak a csend követett, mialatt a sebészdroidok leszedték a biomonitorokat az idős férfi testének roncsáról, és felkészültek, hogy elszállítsák a tetemet. Amikor az utolsó műszer is elhallgatott, a fiú egyből meghallotta a hajtóművek halk, állhatatos zúgását, ami – merőben feleslegesen – emlékeztette arra, hogy hol van és hová tart. Eszébe juttatta, hogy ettől a zajtól mennyire elveszettnek és kicsinek érezte magát, és hogy a szíve olyan nehéz lett hirtelen, mintha egy különleges, csakis a mellkasára ható mesterséges gravitáció húzta volna lefelé.

Már akkor is tudta, ugyanolyan jól, mint most, hogy a zúgás mit jelképez: a hatalmát megszilárdító Birodalom könyörtelen fogaskerekeinek darálását.

– Felejtsd el a politikusokat – mondogatta mindig az apja –, egyszerűen csak add meg nekik azt, amit akarnak tőled, de máskülönben ne foglalkozz velük, mert elevenen felfalnak!

De még így is felfalták a családot, dacára annak, hogy sosem segítették a lázadókat. Egyszerű, alacsony sorban tengődő közemberek voltak, akik egy rutinmerítés során kerültek a Birodalom hálójába. A zsarnokság gépezete zökkenőmentesen működött, és útnak indította őket a Galaxis egyik távoli pontján keringő büntetőhold felé. Trig érezte, hogy a zúgás és a vibráció folytatódni fog, állandó útitársa lesz, kísérteti fogja őt egészen addig, amíg...

– Trig?

Kale kérdése váratlanul érte, hallatán akaratlanul össze-rezzent. Visszanézett, és meglátta, hogy a bátyja őt bámulja. Meggyűrődött és ernyedtté ábrázata úgy fehérlett, szinte világitott a zárka félhomályában, mintha egy kísértet arca lett volna.

na. Kale nagyokat pislogott, lerítt róla, hogy csak félig-meddig ébredt fel, és nem biztos abban, hogy nem álmodt lát-e.

– Mi a baj? – motyogta alig mozgó szájjal, amitől a kérdése inkább úgy hangzott: „mijabaj?”

Trig megköszöri a torkát. A hangja a közelmúltban mutatni kezdett, és nagyon is tudatában volt annak, hogy milyen könnyen elvékonyodik vagy elcsuklik, ha nem figyel rá.

– Semmi.

– A holnap miatt aggódsz?

– Hogy én? – horkant fel Trig. – Ugyan már...

– Nem baj, ha aggódsz – jelentette ki fojtott hangon Kale, majd elgondolkodott néhány pillanatra, és a száját lebiggyesztve hozzátette: – Igazából bolond lennél, ha nem aggódnál.

– Te bezzeg nem félsz! – vágott vissza Trig. – Apa sosem engedte volna...

– Egyedül megyek – szólt közbe Kale.

– Nem! – csattant fel Trig, és a kurta szó szinte fájdalmat ébresztve pattant ki a torkán. – Együtt kell maradnunk! Össze kell tartanunk! Ezt mondta apa.

– Még csak tizenhárom éves vagy – vitatkozott Kale. – Tudod, talán nem kéne...

– Tizennégy leszek a jövő hónapban! – vágott a fivére szavába Trig, mert a korának felemlegetésétől felszökött benne a harag. – Elég idős vagyok már!

– Biztos vagy benne?

– Teljesen.

– Hát akkor aludj rá egyet, hátha reggel másként fogsz érezni... – javasolta Kale, és az utolsó szavai érthetetlen motyogásba fúltak, mialatt visszaeresztette a fejét a priccsére. Trig tovább üldögélt, a tekintetét a rácson túli főfolyósóra szegezve.

„Aludj rá egyet!” – gondolta, és pontosan ebben a pillanatban, mintha csak a javaslat gyakorolt volna rá varázslatos hatást, egyszeriben elálmosodott. Hanyatt feküdt, és hagyta, hogy a fáradtsága úgy boruljon rá, akár egy súlyos takaró, el-

nyomva minden aggodalmát és félelmét. Megpróbált Kale megnyugtatóan lassú légzésére figyelni: ki... be... ki... be...

És ekkor valamelyik alsóbb szinten felsikoltott valaki, a hangból ítélve egy idegen teremtmény. Trig ülő helyzetbe lökte magát, a lélegzete a torkán akadt. Fagyos hideg terjedt szét a hátán, rádermesztve a bőrét a bordáira, majd a vállára, és milliméterről milliméterre tovább terjedve felfelé, felborzolta a nyakán és a tarkóján a hajszálait. Ezzel egy időben meghallotta, hogy a másik priccsen mélyen alvó Kale megfordul, és motyog valamit, amiből egy szót sem lehetett érteni.

Újabb sikoly hallatszott, ezúttal valamivel halkabban. Trig azzal próbálta nyugtatni magát, hogy ez is csak egy másik fegyenc volt, hogy csupán egy újabb rémálom gördült le a rémálomgyár szerelősoráról.

Csak hogy nem úgy hangzott, mint azok a sikolyok, amelyek rémálomtól vergődő teremtményekből szakadtak ki.

Úgy hangzott, mintha megtámadtak volna egy fegyencet.

Vagy pedig mintha valaki megőrült volna.

Trig moccanni sem mert. Lehunyta a szemét, szorosán összehéjazta a szemhéjait, és várta, hogy kétségbeesetten vergődő szíve lelassítson, hogy lassítson le, a csillagok szerelmére... de nem lassított. Aztán az étkezőben látott lényre gondolt, az egyik napról a másikra eltűnt fegyencre, akinek a nevét sosem tudta meg. Az az elítélt egyfolytában őt bámulta azzal a véreres szemével. Vajon hány szempár szegeződött még rá úgy, hogy nem vette észre?

Aludj rá egyet...

De Trig tudván tudta, hogy ezen az éjszakán egy percet sem fog aludni.

Második fejezet

Húsraktár

Trig régi életében, odahaza, a Cimarosán a reggeli számított a nap legfőbb és legjobb étkezésének. Von Longo, a tapasztalt csempész és orgazda, a veterán peremlakó, aki számtalan üzletet kötött tolvajokkal, kémekkel és szélhámosokkal, egyben a Galaxis egyik legkiválóbb, de teljességgel ismeretlen szakácsa is volt. „Egyél egy jó és bőséges reggelit kora reggel – mondogatta mindig a fiainak –, mert sosem tudhatod előre, talán az lesz életed utolsó étkezése.”

Itt viszont, a Tisztogató fedélzetén a reggeli ritkán bizonyult ehetőnek, és néha szemmel láthatóan remegett a padozat folytonos vibrálásától, mintha még élt volna a tányéron. Ezen a reggelen Trig azon kapta magát, hogy egy szőrös, főtt bőrdarabba töltött, színtelen és sűrű trutumót bámul. A ragacsos darabokból összetapasztott szörnyűség úgy festett, mintha egy ragadozó rovar húsraktárából származott volna. Percekig csak körbe-körbe lökdöste a valamit a tálcáján, míg végül Kale felvonta a szemöldökét, és megkérdezte:

- Aludtál egyáltalán?
- Egy keveset.
- Nem eszel semmit – állapította meg Kale.
- Erre gondolsz? – Trig ismét megbökte a tálcaja tartalmát.
- Nem vagyok éhes – tette hozzá, majd végignézte, hogy a bátyja az undortól grimaszolva bekanalazza a saját reggelijé-

nek utolsó falatjait, aztán megkérdezte: – Gondolod, hogy a fegyenctelepen jobb lesz a kaja?

– Drága kisöcsém, szerintem szerencsések leszünk, ha mi nem kerülünk fel az étlapra! – felelte a fejét ingatva Kale.

– Ne adj nekik ötleteket! – dörmögte Trig, és zordon pillantást vetett a fivérére.

– Hé, ne lógasd már az orrod! – szólt rá Kale az öccsére, letörölte a száját az ingujjával, és vigyorogva folytatta: – Az ilyen kis fickók, mint te, legfeljebb étvágygerjesztőnek jók.

Trig letette a kanalát, és kurta horkantással jelezte, hogy érti a viccet. Jóllehet sosem beszélt róla, a bátyjának könnyed hősiködése – amit nyilvánvalóan apjától tanult el – kifejezetten iriggyé tette. Kale egyszerűen nem tudta, hogy mi a félelem. Ez az érzés valahogy nem érintette meg, nem illett hozzá. Mintha csakis egyetlen dolog aggasztotta volna, nevezetesen, hogy a tálalópultban dolgozó COO-2180-tól nem tud még egy adagot kikuncsorogni bármiből, amit a droid a tálcákra csapkod.

És ekkor hirtelen Trig azon kapta magát, hogy megint az apjukra gondol. Az utolsó beszélgetésük fájó elevenséggel élt az emlékezetében. A halála előtti pillanatokban az öreg férfi mindkét kezével megragadta az ő alkarját, és azt suttogetta: „Vigyázz a testvéredre!” Trig első megdöbbenésében csak bólintott, és kibökte, hogy „vigyázni fogok rá”. Ám röviddel ezután rájött, hogy az apja életének utolsó másodperceiben eltevesztette, melyik fiához beszél. Nem volt semmi oka arra, hogy megkérje a kisebbiket, vigyázzon a nagyobbikra – mintha egy kowakiai majomgyíkra bízta volna egy wampa őrzését.

– Egyébként mi a bajod? – kérdezte az asztal másik oldalán ülő Kale.

– Nekem? Semmi – válaszolta Trig. – Jól vagyok.

– Hagyjál már... Gyerünk, ki vele!

Trig félrelökte a tálcáját, és mérgesen kifakadt:

– Fel nem foghatom, hogy hogyan adhatják minden nap ugyanezt a moslékot. Ennyi az egész.

– Hoppá, jut eszembe! – kurjantotta Kale, és lenézett az öccse tálcájára. – Akkor ezt már nem akarod megenni?

Amikor megszólalt az étkezés végét jelző csengő, Trig és Kale felállt, és besurrant a kijárat felé induló elítéltek tömegébe. A terem felső részén körbefutó platformokon egyenruhás nevelőtisztek és fegyveres rohamosztagosok őrködtek, szenvtelenül vagy inkább lélektelenül figyelték a lassan vonuló foglyokat.

A fegyencek kisebb-nagyobb csoportokba verődve ballagtak. Halkan dörmögtek egymás között, néha fel-felnevettek, és szándékosan elnyújtották a kivonulást, hogy – amennyire csak lehet – kihasználják a fegyőrök legkisebb engedékenységet is. A mosdatlan testekből csípős, ragacsos bűz áradt, amittől Trignek megint csak a húsraktár kifejezés jutott eszébe, és émelyegni kezdett. Ez az egész hely egy húsraktár...

Trig és Kale apránként, feltűnés nélkül lelassított, és mind jobban lemaradtak a tömegtől. Kale meg sem mukkant, viszont a testtartása és a viselkedése fokozatosan megváltozott: mind jobban kihúzta magát, az arcán éber és kissé feszült kifejezés jelent meg, a szeme a régi módon, kihívóan és eléggé pimaszul csillogott. Folyton ide-oda járatta a tekintetét, ami így egyetlen ponton sem időzött tovább egy-egy pillanatnál.

– Készen állsz? – kérdezte halkan, a száját alig mozdítva.

– Persze – suttogta Trig, és biccentett egyet. – Hát te?

– Teljesen rajta vagyok – felelte Kale, és az arcán érdekes módon semmi sem utalt arra, hogy egyáltalán megszólalt. – Vésd jól az agyadba, hogy amikor leérünk oda, forró lesz a helyzet! Akármit csinálsz, mindig nézz a szemükbe! Egy másodpercre se vedd le róluk a szemedet!

– Vettem – mormolta kurtán Trig.

– És ha rossz érzésed támad, úgy értem, bármilyen rossz érzésed támad, azonnal elsétálunk onnan – folytatta Kale, és a fivérére pillantott, talán azért, mert megérezte, hogy Triget máris baljós sejtelmek gyötrik. – Nem hiszem, hogy Sixtus megpróbálkozik valamivel, de Myssért nem kezeskedhetek. Apánk sosem bízott benne.

– Akkor talán... – kezdte Trig, de hirtelen elhallgatott. Rájött, hogy azt akarja javasolni: fújják le az egész üzletet. Nem azért, mert elfogta az idegesség – noha bizonyosan elfogta –, hanem azért, mert úgy látta, hogy Kale is kételkedik a sikerben.

– Meg tudjuk csinálni – folytatta Kale. – Apa mindenre megtanított minket, amit tudnunk kell. Legfeljebb két-három percig fog tartani, aztán kijövünk onnan, és visszatérünk oda, ahol sokan látnak minket. Ha ennél hosszabb ideig maradnánk, az már veszélyes lenne. – Oldalra fordította a fejét, lenézett az öccsére, és hozzátette: – Én megyek elől. Világos?

Trig bólintott, és ebben a pillanatban egy súlyos kéz zuhant a vállára, ami nyomban megállította.

Harmadik fejezet

A rossz levegő útja

Trig megfordult, és felnézett az előtte álló alakra.

– Ti ketten! – mordult fel a disznószemű fegyőr, akinek a nevére Trig nem emlékezett. A megtermett férfi sárgára színezett, nyilvánvalóan nem előírásos védőszemüvegen keresztül meredt rá. – Mit kerestek itt?

Trig szeretett volna felelni, de rá kellett jönnie, hogy a válasz beszorult valahol a torka alatt. Kale lépett egyet előre, és vidáman, lefegyverzően mosolyogva megszólalt:

– Csak sétálgatunk, uram!

– Téged kérdeztelek, elítélt? – csattant fel a fegyőr, majd az újabb választ meg sem várva, ismét Trigre fordította a figyelmét. – Nos?

– Igazat mondott, uram – bökte ki Trig. – Csak sétálgatunk.

– Mi van, ti túl rendesek vagytok ahhoz, hogy a csőcselékkel tartsatok?

– Igyekszünk kerülni a csőcseléket, amikor csak lehetséges... – válaszolta Trig, és nagyot nyelve hozzátette: – uram.

A fegyőr résnyire húzta a szemét, és megkérdezte:

– Szórakozol velem, fegyenc?

– Eszemben sincs, uram!

– Csak azért, mert az a féreg, aki utoljára szórakozni próbált velem, egy hónapot töltött a lyukban! – harsogta a fegyőr.

– Megértettem, uram! – kiáltotta Trig elvékonyodott hangon.

A fegyőr fenyegetően meredt rá, és oldalra billentette a fejét, mintha ebből a szögből veszélyre utaló jeleket fedezhetett volna fel Trig tiszta, gyermeki arcán, vagy mintha rájöhethetett volna, hogy a kisfiú mit keres a bebörtönzött bűnözők között. Trig a férfi ábrázatát fürkészve azzal büntette magát, hogy elképzelte, amint abban a kis, kerek disznószemben felvillan a felismerés fénye, és egy pillanatra arra gondolt, hogy milyen bizarr lenne, ha a fegyőr azt mondaná: „Ti Von Longo fiai vagytok, igaz? Hallottam, hogy mi történt az apáttal. Jó ember volt.”

De természetesen az egész börtönhajón nem akadt olyan fegyőr, aki jó embernek tartotta Von Longót, vagy akár csak törődött volna azzal, hogy megtanulja a nevét. És most, miután meghalt, máris oly tökéletesen elfelejtették, mintha soha nem is létezett volna.

– Na, menjetek tovább! Mozogjatok! – dörögte végül a férfi lehiggadva, és elsétált.

Amint hallótávolságon kívülre értek, Kale a könyökével oldalba bökte az öccsét, és odaszólt neki:

– Igyekszünk kerülni a csőcseléket, amikor csak lehetséges? – A szája sarkában apró mosoly jelent meg. – Ezt ott helyben találtad ki?

Trig képtelen volt megállni, hogy ne mosolyodjon el. Fel szabadítónak érezte, valószínűleg azért, mert már nem is emlékezett arra, hogy mikor engedett meg magának többet egy aggodalmas grimasznál.

– Szerinted bevette? – kérdezte izgatottan.

– Szerintem majdnem te vetted be – felelte mind szélesebben vigyorogva Kale, azzal kinyújtotta a karját, és az ujjjaival

beletúrt a testvére rövidre nyírt hajába. – Csak okoskodj tovább, elítélt, és hamarosan lent találod magad a magánzárkákban, az igazán veszedelmes fajzatok között.

– Úgy hallottam, hogy most is van odalent néhány kemény fickó – jegyezte meg Trig. – Lehet, hogy ők a mi jövőbeli vásárlóink.

Kale elismerő pillantással jutalmazta az öccsét.

– Több van benned apából, mint korábban gondoltam – mondta, azzal vetett egy pillantást a járat vége felé, és alig láthatón balra biccentve hozzátette: – Gyere utánam! És ne csinálj semmi ostobaságot, rendben?

– Persze – mormolta Trig halkán, de határozottan. Észrevette, hogy Kale csökkenti az iramot, így ő maga is lassított, lemaradt másfél-két méterrel, és felvette a bátyja tempóját. Közvetlenül előttük a járat háromfelé ágazott, aztán az egyes ágak oldalában további, szűkebb folyosók nyíltak, amelyek minden elképzelhető irányban és szögben átszelték a börtönszinteket.

A Tisztogató fedélzetén töltött idő alatt Trig fontosnak tartotta, hogy amit csak lehet, megtanuljon a hajó felépítéséről. A fegyőrök és a karbantartó droidok beszélgetéseit kihallgatva hamar megtudta, hogy hat fő zárkasint létezik, és ezek mindegyikén húsz-harminc cella található. Legfelül volt az étkeзде, afölött pedig a különféle irodák, a gyengélkedő és a börtönszemélyzet lakókabinjai. A hajó gyomrában lévő magánzárkákról kevés szó esett, továbbá nem sokan törtek a fejüket a szó szerint több száz méter hosszúságú, szűkös folyosókról, az alszintekről és az örökösen félhomályos járatokról, amelyek keresztül-kasul átszótték valamennyi szintet és fedélzetet.

Kale és Trig átbújt egy nyitott zsilipajtón, ezt követően nyirkos duracél falak között haladtak tovább, majd leereszkedtek egy lépcsőn, és ezzel megérkeztek a Gen Pop mélyéges gyomrába. Fojtogatóan sűrű, alig-alig lélegezhető levegő fogadta őket – ezekben a járatokban utazott a tisztítórend-

szerek felé, hogy aztán a szivattyúk visszakeringessék a hajó felsőbb részeibe.

– Nocsak, nocsak – zendült egy hang valahol elöl –, a Longo fivérek ismét portyáznak!

Trig akarata ellenére lélegzet után kapott, és forrón remélte, hogy ez nem nyögésnek hangzott. Az előtte lépkedő Kale megtorpant, és ösztönösen hátranyújtotta a kezét, aztán mindketten szótlanul meredtek az előttük nyíló, viszonylag világos, tágasabb folyosószakaszba, a találkozó helyszínére. Trig szeme pillanatok alatt hozzászokott a megváltozott fényviszonyokhoz. Már is meglátta a félkörben felsorakozott alakokat, a delphaniai Pofa-banda valamennyi tagját, valamint az előttük várakozó Aur Mysst.

Myss szája inkább felfelé nyílt, mint vízszintesen – hogy ez a genetikai véletlen műve volt-e, vagy valamelyik legendás kespárbajának eredménye, az állandó fejtörésre és találgatásra adott okot a többi elítéltnak. Lelapuló orrnyúlványa alatt egy sor különféle karika és gyűrű csillogott mélyen lekonyuló alsó ajkában. Ezek a sajátos trófeák a győzelmeit hirdették. Az elmúlt hetek során gyűjtötte össze valamennyit, mialatt ő és a főnöke, Sixtus Cleft lassan megszilárdították a Pofa-banda pozícióját a Tisztogató börtönbandái között.

– Pont idejében érkeztetek – állapította meg Myss, és a szavait a karikák halk csilingelése kísérte.

– Mindig pontosak vagyunk – jelentette ki kurtán biccentve Kale.

– Bámulatra méltó jellemvonás egy börtönpatkánytól – jegyezte meg Myss.

– Nyilván ezért döntöttél úgy, hogy üzletet kötsz velünk – felelte Kale.

– Egy a számos ok közül – közölte a bandavezér –, fogalmazunk inkább így...

– Elhoztad a fizetséget? – érdeklődött elmosolyodva Kale.

– Ó, hogyne! – válaszolta Myss, és sziszegő gurgulázást hallatott, ami lehetett akár nevetés is, aztán kinyújtotta a jobb-

ját, és a mutatójja végén meredező, tőrre emlékeztető karmával maga elé mutatott, a teljesen üres fémpadlóra. – Itt van, közvetlenül előtted. Nem látod?

Trig érzékelte, vagy inkább csak azt képzelte, hogy a bátyja bajra számítva megmerevedik, és azt sugallja neki, hogy maradjon veszteg. Akárhogy történt is, bevált: meg se mocant. Kale továbbra is mereven kihúzta magát, egyenesen Myss szemébe nézett, és szenvtelen, higgadt hangon megkérdezte:

– Ez valami vicc?

– Még az is lehet – titokzatosan kódolt Myss, és jobbra-balra pillantva végignézett szélesen vigyorgó, illetve halkán kuncogó testőrein –, vagy talán nektek nem olyan fejlett a humorérzéketek, mint nekünk.

– A Sixtusszal kötött egyezségünk... – kezdte Kale, de sosem fejezte be a mondatot, mert Myss közbeszólt:

– Sixtus halott.

– Micsoda? – fakadt ki Kale, és meglepetten bámult a delphaniaira.

– Szörnyű tragédia – válaszolta Myss sajnálkozást színlelve, és Trig egyszeriben rádöbrent, hogy a két szó között hallható furcsa sziszegés valóban nevetés, amihez a kegyetlen alak karikáinak csörgése társult. – Wembly nevelőtiszt talált rá a cellájában. Elvágták a torkát. Most már én vagyok az új főnök. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán immáron dermesztően fagyos hangon hozzátette: – És sajnós a megállapodásunk feltételei megváltoztak.

– Ezt nem teheted – tiltakozott Trig, mert nem tudta tovább türtőztetni magát. – Sixtus és az apánk...

– Nem, minden a legnagyobb rendben! – szólt közbe sietve Kale, a tekintetét továbbra is Myss szemébe fúrva, és amikor tovább beszélt, tökéletesen higgadtnak tűnt. – Csupán sajnálom, hogy a dolgok ebbe az irányba fordultak.

– Valóban? – dünnyögte Myss, és lerítt róla, hogy tényleg feltámadt benne a kíváncsiság.

– Veszekedésre semmi szükség – folytatta Kale már-már barátságosan, amitől Trignek az az érzése támadt, hogy az apjukat hallja, ugyanazt a „meg tudjuk beszélni” stílust, amivel Von Longo a múltban már megannyi szorult helyzetből kivágta magát. – Összehoztunk egy minden érintett számára előnyös kapcsolatot, amit örültség lenne veszélybe sodorni elhamarkodott döntésekkel.

– Elhamarkodott döntések? – visszhangozta kérdő hangsúllyal Myss.

Kale felfelé intett a jobbjaival, és lendületesen magyarázott:

– Természetesen szívesen elmondjuk neked, hogy hol vannak a pisztolyok és az energiacellák, teljesen ingyen. Tiszteletünk jeléül átadjuk neked ezeket. Tekintsd ajándéknak, amit tőlünk kapsz, mint a Pofa-banda új vezére. És mindenki szépen elsétál innen, hogy aztán egy másik napon új üzletet kössünk.

– Igazán nagylelkű ajánlat – felelte Myss, és úgy tűnt, valóban megfontolja az ötletet –, de akad egy kis bökkenő...

– Mégpedig?

Myss megint végignézett a testőreire, akik ekkor kissé előrébb araszoltak, amíg egy vonalba értek vele.

– Már megíérttem a fiúknak, hogy megölhetnek titeket.

– Aha, értem – válaszolta Kale, azzal mélyet sóhajtott, és megkérdezte: – Ebben az esetben, azt hiszem, nem kötünk üzletet, igaz?

– Nem.

– Akkor már csak egyetlen tennivalónk maradt – állapította meg Kale.

– És mi lenne az? – kérdezte az állát felszegve Myss.

Egy pillanatig senki sem mozdult, és Trignek fogalma sem volt, hogy mi következik. Aztán, még mielőtt észbe kaphatott volna, Kale szemnek szinte követhetetlen gyorsasággal előrelendítette a jobbját, megmarkolta Myss szájkarikáit, és egy erőteljes rántással kitepte azokat a bandavezér ajkából.

A delphaniai felüvöltött meglepetésében és fájdmában, majd felkapta a kezét, és vérző szájára tapasztotta a tenyerét. Ezzel egy időben a közvetlenül a jobbján és a balján álló fegyverek előrelendültek, míg Kale vállon ragadta az öccsét, egy erőteljes, gyors mozdulattal megfordította, és abba az irányba lökte, ahonnan érkeztek.

– Fuss! – kiáltotta éles hangon. Mindketten nekiiramodtak, és teljes erőbedobással rohantak visszafelé a folyosón, amelyen alig egy-két perce végigóvakodtak. A hátuk mögött az ordító delphaniaiak bakancsai hangosan dübörögtek a padló acéllemezein, és a hangok alapján Trig felmérhette, hogy az üldözőik pillanatról pillanatra közelebb érnek hozzájuk. Ő és a bátyja semmiképpen sem hagyhatták le az elvetemült bűnözőket. És azt is tudta, hogy ha a sors furcsa kegyéből sikerül megszökniük, Aur Myss várni fogja őket holnap, és holnapután, és azután...

Trig befordult egy sarkon, és majdnem nekifutott a közvetlenül előtte álló fegyőrnek. A férfi reflexből maga elé kapta mindkét kezét, és a fiú olyan hirtelen torpant meg, hogy elkerülte ugyan az ütközést, de a következő pillanatban Kale nekirontott a hátának.

– Mi folyik itt? – kérdezte emelt hangon a fegyőr.

– Semmi, uram, mi csak... – kezdte a magyarázkodást Trig, de elhallgatott, mert eszébe jutott, hogy a fegyőrnek nem lett volna semmi oka arra, hogy ilyen messzire távolodjon a fő közlekedési útvonalaktól.

És ekkor, hevesen lüktető szívének két dobbanása között valami másra is rájött.

A Tisztogatóra teljes csend borult.

Az az iszonyatosan idegesítő zúgás, ami a padló közvetítésével rezgésbe hozta a talpát, a bokáját, a lábszárcsontját és a térdét, teljesen megszűnt.

Első alkalommal azóta, hogy ő és a testvére megérkeztek a börtönhajóra, leálltak a hajtóművek.

Negyedik fejezet

Gyengélkedő

– Hé, Selejt! – kurjantotta Zahara Cody. – Ott vagyunk már?

A 2-1B sebészdroid felemelte a fejét, és a doktornőre fordította kifejezéstelen gépszemét. Éppen egy adag koltót injekált a bal karjába annak a dug fegyencnek, aki kettejük között feküdt a terjedelmes kezelőágyon. Pillanatokkal azután, hogy megkapta az injekciót, a dug a hátára fordult, vonaglani és rángatózni kezdett, az alsó végtagjaival összevissza rugdosott a takaró alatt, aztán egész testében megdermedt, és rendkívül meggyőzően színlelte a hullamerevséget.

– Gratulálok, Selejt! – jelentette ki Zahara. – Megölted a beteget. Úgy tűnik, megmentettél a Birodalomnak újabb négy száz kreditet. – A kezét előrenyújtva vállon veregette a droidot. – Szép munka volt! Jó úton jársz, hogy remek csapatjátékos legyen belőled!

A 2-1B már-már riadtan mentegetőzött:

– De én nem...

– Hadd végezzek el egy utolsó tesztet, hogy megbizonyosdjunk a halál beálltáról! – vágott a szavába Zahara, azzal az oldalára fordította a mozdulatlan testet, és addig tolta előre, amíg leesett az ágyról, és tompa puffanással landolt a padlón. A fegyenc pillanatokkal később fájdalmasan nyöszörögve fel-

tápázkodott, visszamászott az ágyra, aztán vészjóslóan meredt a doktornőre, és ingerülten morgott valamit.

– Úgy látom, újabb csodás gyógyulásnak voltunk tanúi – állapította meg elmosolyodva Zahara. – Alighanem a te sokoldalú tudásodnak köszönhető.

– Merőben szokatlan módszer – felelte Selejt, és a felsőteste mélyén valami halkán kattogott és zümmögött. – Gondolja, hogy a beteg továbbra is fennálló panaszait tekintve el kéne végeznünk még néhány kiegészítő vizsgálatot?

– Ha nem tévedek, ez a bizonyos páciens elsősorban az ételre panaszodik – válaszolta Zahara, a dugra pillantva. – És talán az a legfőbb problémája, hogy a börtönbandák egyike vadászik rá, bizonyos rég esedékes tartozások miatt. Mert valami ilyesmiről van szó, ugye, Tugnut?

A dug felhorkant, a kezét felemelve egy olyan jelet mutatott, ami áthatolt a nyelvi korlátokon, aztán ismét halottnak tettette magát.

– Hívj ide egy szállítódroidot – rendelkezett ekkor Zahara –, és vited vissza a cellájába! – Ismét a 2-1B-re nézett, és rászólt: – Tudsz arról, Selejt, hogy még nem válaszoltál az eredeti kérdésekre?

– Parancsol, doktornő?

– Ott vagyunk már?

– Dr. Cody, amennyiben a Gradient Seven börtönholdhoz való megérkezésünkre gondol...

– A Tisztogató egy börtönhajó, Selejt! – szólt közbe Zahara. – Hová utazhatnánk még? A Vad Úrbe? – Elhallgatott, és türelmesen várta, hogy a 2-1B kitüntesse őt azzal, hogy ráveti azt az üres, kifürkészhetetlen tekintetét. A droid mellett töltött három hónap alatt Zahara Cody kezdte magát az efféle reakciók szakértőjének tekinteni. Szinte gyűjtötte a különleges pillantásokat, ahogyan mások az alakváltó létformák egyedeit vagy éppen a régi, Birodalom előtti korok kultúráinak csecsebecségeit. – Már rég kitörtünk a hiperútból. A hajtóműveink legalább egy órája állnak. Azóta teljesen moz-

dulatlanul lebegünk, ami csakis egyetlen dolgot jelenthet, nemde? Azt, hogy megérkeztünk.

– Nézze doktornő, én állandó rádiókapcsolatban vagyok a navigációs számítógéppel, de pillanatnyilag...

– Hé, doki! – recsegte ekkor egy mély hang, ezzel egy időben a doktornő mögött felemelkedett egy kéz, amelynek tulajdonosa zömök ujjaival megbökdöste néhányszor Zahara derekát. – Ott vagyunk már?

Zahara lenézett a devaroniai fegyencre, aki kezét-lábát szétvetve, ernyedten feküdt a hátán a szomszédos ágyon, aztán visszafordult a sebészdroid felé, és odaszólt neki:

– Látod, Selejt? Ez a kérdés zeng minden ajkon!

– Nem, doki, én komolyan kérdezem – nyögte a devaroniai, feltörve búskomorságának mélységesen mély rétegeiből. A jobb szarva körülbelül az alsó harmadának határán kettétört, ami furcsa, féloldalas megjelenést kölcsönzött az ábrázatának. Aggodalmas képet vágva megnyomkodta a hasát, és nyögdecselve folytatta: – Az egyik májam nem működik, tisztán érzem. Talán elkaptam valamit a zuhanyzóban.

– Szolgálhatok egy valószínűbb diagnózissal? – ajánlkozott a 2-1B, azzal mohón odasietett a doktornő mellé, máris kicserélve a szervoujjaiból kimeredő műszereket, míg valahol a törzse mélyén a diagnosztikai számítógépének alkatrészei hevesen villóztak. – Az ön fájánál a májkárosodás egyáltalán nem számít szokatlannak. Miután a vérük ezüstalapú, az oxigénszállító képessége hajlamos alacsony szintre csökkenni, köszönhetően a körülmények...

– Hé, ócskavas! – mordult közbe a devaroniai, azzal hirtelen felült, egy csapásra a kicsattantó egészség megtestesítőjévé változott, és elkapta a droid fogókarját. – Mit mondtál a fajomra?

– Nyugalom, Gat, nem mondott semmi sértőt! – avatkozott közbe Zahara, majd megfogta a fegyenc csuklóját, és addig tartotta, amíg a beteg elengedte a droidot. Aztán a 2-1B-hez fordult: – Figyelj, Selejt, mi lenne, ha megnéznéd, mi

van azzal a trandoshaival a B-17-esben? Megint felszökött a láza, és a ma reggeli vérképe elég pocskul fest. Kötve hiszem, hogy megéri a holnapot.

– Igen, egyetérték – közölte a droid izgatottan. – A Rhinnal Orvosakadémián készült programom szerint...

– Akkor ezt megbeszéltük – jelentette ki Zahara. – A délutáni vizitnél találkozunk, rendben?

A 2-1B habozott, szemlátomást a tiltakozás gondolata foglalkoztatta, aztán csalódottan zümmögve megfordult, és elindult. Zahara néhány pillanatig szótlánul nézett az ösztövérgépezet után, mialatt az hosszú, vékony lábát mind gyorsabban szedve végigment a két ágysor között. Jelenleg csupán az ágyak felében feküdt valaki, de már ez a létszám is több volt annál, mint ami elnyerte volna a doktornő tetszését. A Tisztogató hajóorvosaként pontosan tudta, hogy a gyengélkedőn tartózkodó elítéltek java része közönséges szimuláns. Vagy azért tettették betegnek magukat, hogy tovább maradhassanak itt, vagy azért, hogy ne kelljen visszamenniük a zárkájukba. Csakhogy hosszú út állt még előttük, és a készletek szűkösek voltak. Noha a 2-1B komoly segítséget jelentett, egy valódi egészségügyi vészhelyzet esetén a kilátások...

– Jól van, doki?

A kérdés kizökkentette Zaharát nyomasztó gondolatainak világából. Lenézett, és azt látta, hogy a devaroniai egyfolytában őt bámulja, mialatt szórakozottan piszkálgatja törött szarvát.

– Tessék?

– Azt kérdeztem, jól van-e? Egy kicsit olyan... nem is tudom, milyennek tűnik.

– Remekül vagyok, Gat, köszönöm.

– Figyeljen, doki! – kérte a fegyenc, és miután elnézett abba az irányba, amerre a droid eltűnt, fojtott hangon megkérdezte: – Az a rakás ócskavas nem akar keresztbe tenni nekem, ugye?